

Lány dunai tájban

Akkoriban bolondultam a fényképezésért. Két gépem is volt, az egyik lencsét távolra, a másikat közelre állítottam, hogy rögtön kattintani tudjak, ha hirtelen szemem vág életem illékony pillanata. A Dunát fotóztam, a távoli partokat, a közeli kacsákat, madarakat, lányokat, asszonyokat, gyerekeket a partján. Az ártéri részt különösen szerettem, mert a fák dagálynál a vízből integettek.

Egy sötétszürke délutánon szembejött velem életem képe. Pont akkor, amikor csak egy gép volt nálam, távoli lencsével. Rákattintottam, de a lány megérezte, hogy fényképezik, bemozdult, odaszaladt, és heves tiltakozásba kezdett. Most ne fotózzam, most nem lehet, higgyem el. Mikor közel ért akkor láttam, hogy gyönyörű, inkább asszony már, mint lány. Beszélgetni kezdtünk, vagy inkább csak ő beszélt, elmondta, ma van a születésnapja.

„Beledobtam egy fehér rózsát a vízbe, amit úgy vitt az ár egy fadarabbal, ahogy az ötvenes években – amikor a lányok tucatjával választották a fulladásos halált egy egészségügyi rendelet miatt – a sorsokat.” – nézett egy farönk után szomorúan.

„Igen, hallottam, minden gyereknek meg kellett születnie, magam is Ratkó gyerek vagyok! „ mutatkoztam be szentelenül.

„Szegény mama, ma már nem kellene megszülnie téged. Nekem is lesz majd gyerekem, de nem most, majd ha a feltételek „ – nevetett.

Haját össze vissza kócolta a szél, bolondozott, levette a cipőjét, belegázolt a Dunába és futott a partján, kendőjét lebegtetve. Szívszorítóan édes volt, hirtelen megkívántam. Könnyörgtem, hogy fotózzam le, vagy legalább hagy csókoljam meg. Most egyik sem aktuális, tért ki az érintésem elől. Megállapodtunk, hogy tíz év múlva itt találkozunk, akkor lesz negyvenöt éves, már neki is lesz gyereke, egy várt gyerek, egy akart gyerek, egy szerelemgyerek, vagy kettő, vagy egy tucat, de most nem.

Amennyiben mégsem lesz, akkor azt fotózhatom le, amint belegázol a Dunába meghalni. Otthon előhívtam a fotót, nem tudtam felhasználni az albumba a képminőség miatt, de a hangulata miatt eltettem.

Tíz év múlva megint a Duna volt a témám, és eszembe jutott az a régi kép. Március tizenhatodikán kezembem a képpel egész nap kint voltam azon a partszakaszon, ahol tíz éve találkoztunk. Nem jött el. Otthon rámontíroztam a képét egy papírra, ráírtam: 1962-2007, és több példányban kicsavaroztam az ártéri fákra. Egy kép évekig fenn maradt.

Ma már csak egy tábla áll azon a helyen: A természetközeli faállománnyal rendelkező területen mindenki csak saját felelősségére tartózkodhat.